

מנחם, שוב הביתה!

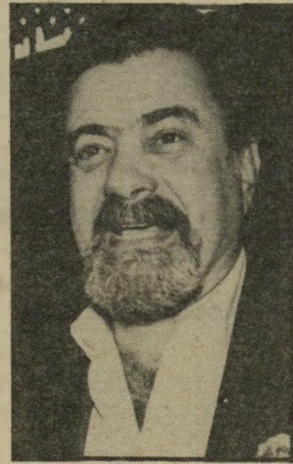
חבריה הכנסת אליהו בן-אלישר, לשעבר מנכ"ל משרד ראש-הממשלה ושגריר ישראל במצרים, וכיום יושב ראש ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, התארס בחוגי בית במיגדל-העמק.

אם אחת הבעיות המאיימות חוגי בית היא שהם נכחינת, לשכנע את המשוכנעים, בחוג בית זה היה הקהל כל-כך משוכנע, עד שבן-אלישר השתדל לשכנע פחות. בשכונה, היא גאות הליכוד, ושתמונתיה נכללות הן בתשדירי-הערות של הטלוויזיה והן בשידורי-העמולה של הליכוד, התגלתה ארץ-ישראל היפה. הבעיות הבעורות, שהעסיקו את קהל השומר עינים-שמיעים, היו:

- איך למנוע מערכים לרכוש רירות במיגדל-העמק?
- מדוע שופטים את נאשמי המחטרת היהודית כחומרה?
- מדוע יושבים בכנסת, כלב כמו יוסי שריד, וכלבה כמו שולמית אלרני?

אתם, הופכים את הכנסת לכלביה? העיר אחר הנוכחים, לצחוקם הרועם של חברי.

בקיצור: אחר הערכים המבעיתים

בן-אלישר
כלב כמו שריד

שנכחתי בהם לאחרונה, וכל זאת באווירה טובה, הומוריסטית. וזה הפתיר אותי עוד יותר.

ומה מחפש המון שואט? מנהיג? איפה בגיץ? קוננה אשה גדולת-ממדים. למה הוא לא אומר לנו משהו?

לפחות משהו אחד! הוא חייב לנו את זה!

אליהו בן-אלישר, נציגו של מנחם בגין בעיני קהלו, מפני שעבר עימו כמנכ"ל משרדו, מצא לכך תשובת פלאים, שספק אם המנהיג, בכבודו ובעצמו, היה מעלה אותה על דעתו.

אני רוצה לאמר לכם, אמר בן-אלישר, ויחנן ברך, שאני מאד מעריך ומכבד אותו, סוגר את רשימת הליכוד במקום ה-120. אבל, אם כל הכבוד: מנחם בגין זה לא יחנן ברך! או שהוא מנהיג מס' 1, או שלא! אתה הבנת את זה, יחנן?

ההסבר לא בדיוק הפים את רעת השומעים, שהמשיכו להקשות, אבל למה הוא לא אומר משהו?

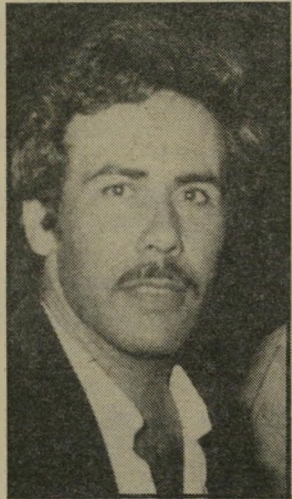
הנה משהו שאמר **שארל עמור**, ראש המועצה: נודע לי שכאחד הקיבוצים השכנים, אני לא אגיד לכם איזה, אבל הוא קילומטר אחד לידנו... יש כלב שקוראים לו בגיץ? כאן באה פאזה ממושכת, לצורך התאוששות הקהל. "בירתי", המשיך עמור. "והסתבר שזה נכון. אני יכול להודיע לכם שהעניין חוסל!" הוא הודיע לקהל החוגג.

הכלב, בעלי, או השם?

אזרח למען הליכוד

נא להכיר: מיכה מיימון —

אזרח למען הליכוד. בהיסטוריה הקצרה שלו (37 שנים) הוא הספיק להיות אזרח למען הפנתרים, של"י ותמ"י — ואם שכחתי מילפגה כלשהי, איתה הסליחה, התחנה שלפני-האחרונה שלו היתה מיפלטת תמ"י, שקמה ברעש גדול בבחירות הקודמות, וששימשה מיפלט למחפשי-דרך שונים. מחפשים מה? דרכו של מיימון, למשל, הובילה אותו

מיימון

לשכות וטלפונים

ללישכה המצוידת בשתי מוכרות, טלפונים, תקציב (הכולל שהייה במלונות-יוקרה ברחבי ארצנו, שופעת המרחקים הארוכים). לעיסקה הזו קוראים, אגב, "דובר מיישר העבודה והרווחה".

כינתיים התחיל מיימון לחשוב על המשך דרכו הפתלתלה. מדוע? ריש"ית, הוא לא מרוצה משליטתו האבסולוטית של **אהרון אבר** **חצירא** במיפלטו, ומתרגיל הקרמת הבחירות, שהעניק הדרגות-פז למע"ר.

ממשרד-העבודה והרווחה מרווחים לי, לעומת זאת, שעברו אי-אלה חתולים שחורים (ביניהם: **אשר אוהיון**, מנכ"ל המישרד, ותיקונה דרן, מנהלת הלישכה) בין השר, **אהרון אוזן** ובין דוברו, שהספיק לכהן קודם לכן גם כעוור.

השר עצמו הבחיר לי כמה פעמים בארבע עיניים: לי אין דובר! כשאני רוצה לדבר — אני מדבר!

אחרי השעה 17.00. השאירו לו הורעה. בסביבות השעה 17.00. משנגמרה ישיבת-המטה, צילצל כהן-אורגד לפורת, הציע לו לפזר את אנשיו לביתם וליצור עימו קשר טלפוני כהמשך הערב. הבעיה, הסתבר, היתה שפורת פלט במכוניתו של שר-האוצר משהו מעורפל ברבר שבית-תכנאים, העלולה לפרוץ עם חתימת ההסכם עם העובדים העיתונאים. (לא נכנעו להם ולא נתנו להם גרוש יותר! מבהירים כאוצר). כהן-אורגד שעיקל את משמעות ההערה רק מאוחר יותר, רצה לברר היטב על מה הוא חותם.

סוף דבר: ממש, ממש ב-שניה ה-60 של הדקה ה-90, כמו כסרטים, התקשר מנכ"ל משרד-האוצר, ניסים ברוך, עם שר-האוצר. באורח פלא אותר גם ירם שחל, הממונה על השכר. תגיד לאורי שהוא יכול לחתום על ההסכם, הורה שר-האוצר לעוורו. יש!

ובכן, מיימון עשה רגע חושבים. הרגע הזה נמשך שלושה חודשים, שבמהלכם הספיק להיפגש עם עורכי-עיתונים, שקל תוכניות מתוכניות שונות, עד שהחליט להירתם לעזרת המחנה הלאומי.

ההירתמות הזו לא היתה חינם, כמובן. בתמורה ציפה לשילובו באחד המקומות הבלתי-ריאליים. המחנה הלאומי הוא כיום לאום מאוד מפולג, ולכן חלקים שונים במחנה מכרו לו ש-בריוק איחרת את הרכבת. ירם ארדור, לפחות, היה הגון ואמר לו כבר מלכתחילה: אינני חושב שזה כראי.

מיימון לא החמיץ אף אפשרות אחת: הוא דיבר עם **אריאל שרון**, **דוד לוי**, **מיכה רייסר**, **רוני מילוא**, **דוד מגן**, **משה קצב**, **דב שילנסקי**. דומני שזה הרבך היחיד המאחד כיום את רסיסי הליכוד: כולם דיברו עם מיכה מיימון.

הוצעה פעולת הצלה ראוותנית, שקוראים לה "אזרחים למען הליכוד". הביצוע הוא בקנה-מידה מרשים פחות, אך מה שחשוב הוא שמיימון קיבל את מבוקשו: תקציב, מישרד, מוכרה וכיצוא כאלה.

מאז כולם חיים באושר: דובר מיישר-העבודה והרווחה על משרדיו ומכוניותיו, ואזרח למען הליכוד על משרדיו ושירותיו. התקציבים זורמים מתמ"י והליכוד גם יחד. שיגעון!

סליחה, טעות!

בשבוע שעבר ביקש ממני חבר הכנסת **בני שליטא** לשנות את נוסח הצהרתו באוניה תתיניב **בנימין זיגל**. במקום "חינכת רור של חוקרים מנוולים ושקונים" ביקש לומר: "חי-נכת דור של חוקרים, החושבים אותנו, אנשי-הדיבור, למנוולים ושקונים". עקב טעות שחלה בדפוס נשמט

שליטא

לא קדוש-מעונה

התיקון ונשאר הנוסח המקורי. אני מצטער. ביום הרביעי התקשר איתי שליטא, כשהוא מלא טענות ומענות. על הטעות שנפללה גם.

עיקר המסר היה "עשית ממני צחוק! **מסינחם גולדשטיין** (חברו ועמיתו למיפלט הליברלי) עשית קדוש מעונה, וממני עשית בריחה!" ומה בקשר לתיקון הטעות, העילה שבגללה התקשר? תכתבי שהיתה טעות, אבל תכתבי שבדיעבד בני שליטא לא מסתייג מכך שחוקרי-המיסטרדה מנוולים ושקונים."

אז כשיל מה שיופיע תיקון הטעות בעיתון? זה מוכיר לי, משום מה, חבר-כנסת שתמונתו הופיעה לאחרונה במדור זה וששאל אותי נוגש-למית, יום לפני פירסום התמונה: "מי בוזר את התמונות למדור? יש לך מה להגיד בזה?"

יעילות באוצר

כיצד מתמנים דירקטורים למועצות מנהלים? העניין פשוט בתכלית אם אתה קרוב לצלחת. גם אם סיכויך להתחלף בסוף החודש הם לא-מבוטלים.

בשבוע שעבר, בעת המושב המיוחד של הכנסת, ישבו במיימון חבריה הכנסת **משה עמורב** ומליאת רשות-השידור, **רב הרץ**, המיעץ לכל מי שמוכן להקשיב לו (רישמית, מקשיבים לו שר-האוצר, **יגאל בדין-אורגד**, וסגן שר-השידור והתקשורת, **משה קצב**) ו**אריאלה רבדל**, המברבת בשם מיישר-האוצר. (במועצות זאב מייחסים חלק מיוסי-העוור הגורעים של המישרד לכישרונותיה). הרץ התלבט בקול רם בקשר לאחד המועמדים שהומלצו לו לכהן במועצת-המנהלים מסויימת.

הוא בחר טוב. חרץ עמירב את גורלו. "כן, כן, בחור רציני", חיוקה הרוברת שלא פסקה לדבר וב-נושאים שאינם מעניינים, התעצבן חבר-כנסת מהליכוד את רעתו. "מה בנוגע אליך?" שאל הרץ את עמירב. "מענייני?" עמירב, הסתבר, היה מעוניין ורוקא. "בעניין המסיאון." אבל מה? צריך המלצה.

"אין בעיות!" פסקה רבדל. "תפנה למזכירה שלי מחר בכוקר, והיא תוציא מייד מכתב-המלצה. אז מה רוצים מהם, מפקדי-האוצר? הם כליך יעילים — לא מה רוצים מהם, מפקדי-האוצר?"

בניגוד לציפיותיו של פורת, הוא שלח את פורת כחורת לבית-סוקולוב, וניסה לטפל במקביל בחצי מבעיות המדינה. גירסת האוצר, לעומת זאת,

ברוך

כל העמדות תפוסות

טוענת ששר-האוצר סירב לטפל בבעיות רשות-השידור עד תום ישיבת המטה. ופורת, שהיה בין הפטיש לסדן,

כך זה נחתם

כשנכנס **רב הרץ**, עוזר שר-האוצר, ברגלו מרי יום ששי בצהריים, לבית-סוקולוב — מצא שם כמה עיתונאים חסרי-סבלנות (ביניהם: **אמנון נרב ורפיק חלב**) ואת **אורי פורת**, מנכ"ל רשות-השידור.

מה הם עשו שם? חיפשו את שר-האוצר. מדוע? בידי אורי פורת היה הסכם מוכן לחתימה עם העובדים-העיתונאים ברשות-השידור. על ההסכם כבר עבר מנכ"ל מיישר-האוצר, **ניסים ברוך**, אך הלה סירב לתמוך בו, מבלי ששר-האוצר יראה אותו.

"אני בכלל לא מכין מה זה עניינו של שר-האוצר", אמר לי אחד הנוכחים הוועמים. מחלוקת על הפרשנויות השונות לחוק רשות השידור: האם המסכיות הבלעדיות הן בידי "השר המופקר על רשות-השידור" (נכון לעכשיו, זהו שר-התקשורת והתכנות, **זבולון המר**, שעליו עיקם אחד הנוכחים את פניו: "עובי אותו, הוא לא בעניינים!") או שיש לשר-האוצר סמכויות בתחום התקציב של הרשות. על-כף-פנים, לבסוף איתרו את שר-האוצר, שנאם לפני חברי-המועצה (לא זה שנשרף הפעם, אלא זה שנשרף בפעם שעברה — של רפי שאלתי). פורת תפס את שר-האוצר בדרכו לישיבת-מטה-התליאביב של הליכוד, שאותה החליט ראש-הממשלה, **יצחק שמיר**, לכבד בנוכחותו.

יגאל כהן-אורגד הוא באמת בחור רציני, מלא כוונות טובות. אבל מה? כלת-מאורגן לחלוטין ולכן, תחת למחות על ההנחתה הבלתי-מתוכננת של אורי פורת, ולדחות את הטיפול בעניין אחרי ישיבת המטה, או, להלפין לדחות את ישיבת-המטה ברבע שעה ולהקדיש עצמו לעניין רשות-השידור — לקח עימו את פורת בניסיעה בה שתי רקות לבניין המיפלט הליברלי (שם ממוקם מטה תליאביב). בזמן הנסיעה לא נפתר, כמובן, מאומה.